

POHOD MLADIH PLANINCEV NA KOFCE

Vsako leto se meseca aprila začne za učence vseh treh kočevskih osnovnih šol obdobje tekmovanj, prireditev in raznih dejavnosti. Tudi v soboto, 13. 4. 2019, ni bilo nič drugače. Potekalo je državno matematično tekmovanje, šahovsko tekmovanje, tabor za nadarjene učence in še kaj. Kljub temu se je 44 mladih planincev (z naše šole 13 mlajših in 9 starejših) z mentorji in vodniki udeležilo pohoda na Kofce.

Kot običajno smo se zbrali že ob sedmih zjutraj. Poiskali smo svoje prijatelje in se v prijetnem klepetu brez počitka odpeljali do Podljubelja. Ker nam je v želodčkih že močno krulilo, je bilo prvo opravilo malica. Potem pa v kolono in pot pod noge.

Sprva smo hodili po makedamski poti, ki se je zmerno vendar vztrajno vzpenjala ob potoku Jezernica. Zaradi obilnega dežja je bilo vode obilo in je z glasnim žuborenjem poskakovala po kamenčkih. Med še zaspanimi drevesi se je v siju sveže zelene barve bohotal čemaž. Bilo ga je toliko, da je cel gozd dišal po česnu. Vodnica Zinka nam ga zaradi varnosti ni pustila nabirati, smo si ga pa podrobneje ogledali. Nekaj metrov višje so nas markacije usmerile na travnato pobočje. Mimo lesene kočice in velikanske skale smo vzpon nadaljevali v smeri Kala. Ob stezici ni bilo več čemaža ampak veliko, veliko belega teloha. Po občasno zelo blatnem kolovozu nas je pot vodila mimo številnih jam v kamnitih stenah do velikega ograjenega pašnika. Ob robu gozda smo si v snežnih zaplatah vsaj malo očistili blatne čevlje. Na kopastem vrhu smo zagledali svoj cilj, Planšarski dom na Kofcah. Za njim pa nekaj prečudovitega, strme vrhove gora pokrite z bleščeče belim snegom. Vsi smo pozabili na utrujene noge. Polni energije smo stekli do kočice, ki stoji na 1488 metrih višine. Kako se je po triurnem vzponu prilegel počitek v lepo urejeni koči z zelo prijaznim skrbnikom. Zadišalo je po slastnih štrukljih in toplem kakavu. Ker pa smo planinci težko na miru, smo kmalu pospravili in se pred kočico lovili, plezali po plezalni steni, se spuščali po toboganu.

Po skupnem fotografiranju smo se po drugi strani hriba spustili v dolino. Po dveh urah spusta smo se avtobusa zelo razveselili. Nekateri so med vožnjo zaspali, večine pa še tako naporen pohod nikoli ne utruje.

Mentorica Melita Berlan